

Та коли сповню мою присягу, то не жаль мені буде вмирати, ляжу спочивати на землі, де й родився.

— Хіба-ж ти, тату, звідти будеш?

— А вже-ж. Тому-то в мене з сим собакою не покінчене діло.

— А що він тобі зробив?

— Мого батька й маму звелів киями на смерть забити, а мене втопити, та добрий чоловік сховав мене в пору від панського гніву.

— Ну, коли так, то й мені з ним діло... От гаразд складається!

Не близько було з Січі до Красноставців, — та ще ватага Карпова накладала дороги, обминаючи села, міста та панські замки, щоб прийти незаметно до Красноставців, поки доберуться до ліса, який Карпо знав дуже добре. В сім лісі вони сховались, мов на дні моря. Карпо вишукав якусь неприступну балку й тут ждали слушного часу.

IX.

У той час готовились на красноставецьким замку до великого свята.

Пану Овруцькому надокучило самотнє життя серед сеї пустині, а при його багатстві не тяжко було знайти дружину, хоч би з якого роду.

Пан Овруцький оженився з дочкою магната Потоцького в Бучачі й саме тепер мав вернутися до свого замку з гарною двадцятилітньою жінкою.

Щоб сеї поворот випав славно й урочисто, пан Овруцький заповів величавий бенкет і запросив панів сусідів.

Він не пожалів нічого, щоб бенкет випав на славу його роду. Хотів показати, що він не менший магнат, як і його тесть пан Потоцький.

Виїджаючи на весілля, приказав службі, щоб усе було приготовлено гаразд, як личить магнатові, щоб не осоромитись перед панами. — Гостей запросив багато.